షరాబ్ బజార్

హితశ్రీ

విశ్వం షరాబ్ బజారు ఇరుకు సందు గుండా నడుస్తున్నాడు. అతను స్వతహా పిరికివాడుకాడు. కాని పరిస్థితులు కొంచెం పిరికిమందు నూరిపోస్తే జీర్ణించుకోలేక కొంత జబ్బు పడ్డాడు. అయినా అతను ధైర్యస్థుడనే చెప్పాలి. కొత్త ఊళ్ళో మూడునెలలు టెంపరరీ పోస్టులో ఎల్. డి. సి. చేసి ఊస్టయినా, రాబోయే వేకెన్సీలో పోస్టింగ్ కోసం ఓపిగ్గా వేచిఉన్నాడు. జేబు లో చిల్లర డబ్బులు తప్ప టోకు గా ఏమీ లేక పోయినా ధైర్యంగా తలెత్తుకుని షరాబ్ బజార్లో నడిచి పోగలడు. కాని వాస్తవానికి, అలా ఆ బజార్లో నడుస్తుంటే అతనికి కొంచెం బెరుగ్గానే ఉంటుంది. ఆ రోజు మరీ. ఎంచేతంటే, విశ్వం ఆ సాయంకాలంలోగా షరాబ్ బజార్లో కొన్ని వస్తువులు ఖరీదు చేయాలి. అందుకోసం జేబులో ఓయాభై రూపాయలైనా వేసుకోవాలి. యాభై. అంతే. అంతకంటె ఓ పైసాకూడా తను సంపాదించలేదు. అందులోనే తనకి కావలసినవన్నీ కొనాలి. కాస్తో కూస్తో మిగుల్చుకుని రీ పోస్టింగ్ వచ్చేదాకా నెట్టుకు రావాలి.

విశ్వంకొంచెం భయంగారోడ్డుకిరెండు వైపులా పెద్ద పులుల్లా నోళ్ళు తెరుచుకున్నట్టు, తలుపులు తెరచుకొన్న షాపుల్నిచూసి, కళ్ళు మూసుకున్నాడు. ఆ రోజెందుకో షరాబ్ బజార్ని చూస్తుంటే భయం భయంగా ఉంది.

పట్నానికి వచ్చిన కొత్తలో "ఊళ్ళో చూడాలిసిన విశేషాలేమున్నాయి?" అని ఓ మిత్రుడినిఅడిగితే అతను "షరాబ్ బజార్" అన్నాడు. అవును. నిజమే. తను షరాబ్ బజారు మీదుగా వెళ్ళిన మొదటి సాయంకాలమే ఆ విషయం తెలుసుకున్నాడు. మెలికలు తిరిగి జర్రున జారిపోతున్నట్టున్న పాములాంటి ఆ వీధి! చుట్టూ పోటీలుపడి పై పైకి సాగిన మేడలు! షాపుల్లోని అపురూపమైన వస్తువులు! వెండి బంగారాలు! ఓహ్! బ్యాంకులు, ఇన్సూరెన్స్ కంపెనీ ఆఫీసులు అన్నింటినీమించి బేరసారాల సందడి. పట్నానికి ఆ బజారు ప్రాణం. వెన్నెముక. అందులోంచి నడవటమే ఓ విజ్ఞానం. కాని... కాని—

విశ్వానికి హృదయంలో వెలితిగా తోచింది. పూర్వం బజారు మధ్యలో మంచినీటి గాడిబావి ఉండేదట. ఎడతెరిపి లేకుండా బావినీళ్ళు జనం తోడుకు పోతూండేవారట. అక్కడ — తులసి వనంలో గంజాయి మొక్కలా ఆ బావి ఎబ్బెట్టుగాతోచి షరాబ్ బజారు ప్రముఖులు దాన్ని పూడ్పించా

రటు. ఆ బావిగిలకల చప్పుళ్ళు అపశ్రుతి పలుకుతున్నట్టుండేది. గాబోలు!

విశ్వం మనసు గజిబిజిగా ఉంది. త్వరత్వరగా నడిచాడు. అతని ముఖం వికసించింది. షరాబ్ బజార్ కొసకి చేరుకున్నాడు.

పెద్ద ఆవరణలో గొప్ప భవనం. ఆవరణచుట్టూ ప్రహారీగోడ. మామూలుగా షికారు వచ్చినప్పుడు ఆ ప్రహారీ గోడవైపు చూడకుండా త్వరగా వెళ్ళిపోయేవాడు విశ్వం. ఆ రోజు చిరునవ్వుతో బోర్డు చూశాడు. "ఆసుపత్రి" అంటే అతనికి వాసనాపూర్వకమైనభయం. కాని "బ్లడ్ బ్యాంక్" అన్న పేరుచూసివిశ్వం వికసించినవదనంతో గేటు తోసుకుని లోపలికి వెళ్ళాడు. వరండాచేరి క్షణం నిలబడ్డాడు.

నర్సులు, వార్డ్‌బాయ్‌లు, లేడీలు ఎవరిపనిమీద వాళ్ళు తిరుగుతున్నారు. విశ్వం వరండాదాటి డాక్టర్ గది దగ్గిర ఓ క్షణం తచ్చాడాడు.

"ఏం కావాలండీ ?" అప్పుడే చేతిలో ఛార్టుతో గదిలోంచి వస్తూ ఓ నర్స్ విశ్వాన్ని పలకరించింది.

"రక్తదానం చేస్తానండీ" అన్నాడు విశ్వం వెంటనే.

నర్స్ విశ్వాన్ని డాక్టర్ దగ్గిరికి తీసుకువెళ్ళింది. "లీటర్‌కి ఇరవై అయిదు రూపాయలు" అన్నాడు డాక్టర్ కాలం వృధా చేయకుండా.

"అలాగే డాక్టర్‌గారూ. నేను రెండు లీటర్లు దానంచేస్తాను" అన్నాడు విశ్వం. "దానం" అనే మాట అతనికే అపహాస్యంగా వినిపించింది.

"ఒకసారి లీటర్ కంటె ఎక్కువ తీసుకోం."

విశ్వం ముఖంలో ఆశాభంగం తాండవించింది. "నేను చాలా ఆరోగ్యంగా ఉన్నాను, డాక్టర్. రెండు లీటర్లు ఇవ్వగలను. దయచేసి తీసుకోండి" ప్రాధేయపూర్వకంగా అన్నాడు విశ్వం.

డాక్టర్ ఏమీ అనలేదు. అతని రక్తం పరీక్షించి గ్రూప్ నిర్ణయించాడు. రక్తం తీసుకోమని ఆర్డర్ జారీ చేశాడు.

రక్తం సీసాలో నిండుతుంటే, విశ్వం మనసులో ఆలోచనలు తెరలు తెరలుగా రాసాగాయి. రెండు లీటర్లు రక్తం తీశారు. తర్వాత పళ్ళు, పాలుతెచ్చి ఇచ్చారు. యాభైరూపాయలు చేతిలో పెట్టారు.

విశ్వం హాస్పిటల్ ఆవరణదాటి బయటికి వచ్చాడు. ఎంతోఉత్సాహంతో అడుగులు వేశాడు. "బ్లడ్ బ్యాంక్" బోర్డు తిరిగిచూసి "థాంక్యూ" అన్నాడు. తర్వాత వడిగా తలెత్తుకు షరాబ్ బజార్లోకి ప్రవేశించాడు.

ఒక మంచి ఉంగరం కొనాలి. అదే, ముప్పై నలభై మధ్య వచ్చేది. కొన్ని చిల్లర ఖర్చులున్నాయి. ఏ.. యాభై ఏమూలకి! కాని అంతకంటె తను ప్రస్తుతం సమకూర్చలేడు.

విశ్వం వెండి బంగారాల దుకాణం మెట్లెక్కి, ఏదో ఆలోచనరాగా ఆగిపోయాడు. సుజాత సెలెక్టు చేయాలి.

హితశ్రీ

తనకేం తెలుస్తుంది ? అతను దుకాణం లోంచి తొంగిచూసి టైం చూశాడు. అయిదు దాటింది. సుజాత వస్తూ ఉండాలి. ఆఫీసులో అయిదు దాటింతర్వాత ఎవరూ ఉండరు. ఆమె ఇదే దారిన ఇంటికి వెడుతుంది. విశ్వం మెట్లుదిగి రోడ్డుకి పక్కగా నిలబడి రోడ్డు చివరి దాకా చూస్తూ సుజాతరాకకి నిరీక్షించసాగాడు.

అదిగో తెల్లచీర. సన్నటి ఆకారం. దూరంలో — మెరిసే తారలా. విశ్వం కళ్ళల్లో కాంతి పుంజాలు ప్రతిఫలించాయి. ఆమె దగ్గిరగా వచ్చింది.

"సుజాతా !" అన్నాడు ప్రేమగా.

ఆమె ఉలిక్కిపడిచూసి, మందహాసం చేసి "మీరా!" అంది.

"నీ కోసమే చూస్తున్నాను. దుకాణంలోకి పోదాం, పద."

"ఎందుకు ?"

"ఉంగరం సెలెక్టు చేద్దువుగాని."

సుజాత కళ్ళు తళుక్కుమన్నాయి. కళ్ళెత్తి అతన్ని క్షణం చూసింది.

"రేపు రిజిస్ట్రార్ ఆఫీసులో మనం—" అన్నాడు వాక్యాన్ని అసంపూర్తిగా ముగిస్తూ విశ్వం.

సుజాత వదనంలో కొత్తకళవచ్చింది. అప్రయత్నంగా ఆమె తల కిందికి వంచి విశ్వాన్ని క్రీగంట చూసింది. అతను పరవశించిపోయాడు. ఆమె తన వ్రేలిన ఉన్న ఉంగరం చూసుకుంది.

"ఉంగరాలు మార్చుకోవాలి కదూ?" అన్నాడు విశ్వం. అంటూనే దుకాణంలోకి దారితీశాడు. ఆమె అతన్ని అనుసరించింది.

ఒక ఉంగరం సెలెక్టుచేశారు. నలభైదాకా అయింది. అంగడి బయటికి వచ్చారు. విశ్వం ఉల్లాసంగా ఉన్నాడు. అతని మనసు గతాన్ని స్మరించసాగింది. ఉద్యోగంలో చేరిన మొదటిరోజు, తన సీటులో కూర్చుంటూ యధాలాపంగా ఎదురుగా చూశాడు. ఆలోచనగా పరాకుగా చూస్తున్న రెండుకళ్ళు తటాలున తన కళ్ళలోకి చూశాయి. మెరుపు మెరిసినట్లయింది. ఆ కళ్ళలో ఎంత ఆకర్షణ. ఆ ఆకర్షణ తనని మంత్రముగ్ధుణ్ణి చేసింది. ఆ క్షణంనించీ సుజాత అంటే తనకి పంచప్రాణాలు. తనలో ఏముందో గాని సుజాతకి తనంటేఎంతో అభిమానం మొదట్నించీ. తన అదృష్టంకొద్దీ అదితన

మీద ప్రేమగా మారింది. ఇద్దరూ మర్నాడు వివాహం చేసుకోబోతున్నారు.

"డబ్బెక్కడిది?" అంది సుజాత అతని ఆలోచనలకి భంగం కలిగిస్తూ.

విశ్వం తటపటాయించాడు.

"అప్పా?" అందామె.

విశ్వం అబద్ధం చెప్పదలచుకోలేదు.

"సంపాదించాను" అన్నాడు గర్వంగా.

"ఎలా?"

"తర్వాత చెప్తా" అన్నాడతను, నిజం చెప్పటం ఇష్టంలేక.

"చెప్పకూడదా?" అందామె రెట్టిస్తూ.

చెప్తే తప్పేమిటనిపించింది విశ్వంకి. అందువల్ల ఆమెమీద తనకెంత ప్రేమో నిరూపణ అవుతుంది. పిచ్చిపిల్ల. కంగారు పడిపోయింది. ఆమెని నడిసముద్రంలో వదిలేసి పోతాడేమోనని భయపడ్డది. అవన్నీ పిచ్చి ఊహాలు, తనని విశ్వం ఎన్నడూ వదలి ఉండడనీ, అతని ప్రేమ అంత బలమైందనీ ఆమె తెలుసుకుంటే ఆమె హృదయం సంతోషంతో నిండిపోతుంది.

"అలా కంగన్‌హాల్‌కి పద. చెప్తా" అన్నాడు విశ్వం.

ఇద్దరూ కంగన్‌హాలుకి వెళ్ళారు. ఆమె చేతులనిండా గాజులు తొడిగించుకుంది. ఆ మధుర మంజుల స్వరం వింటుంటే విశ్వంలో అనురాగం కట్టలు తెంచుకుంది. కంగన్‌హాలు దాటివస్తుంటే సుజాత మళ్ళీ అడిగింది.

"ఆసుపత్రివాళ్ళు నా దగ్గిర రక్తం కొన్నారు – అవును యాభైకి రెండు లీటర్లు" అన్నాడు విశ్వం.

...ల్చున అతని కళ్ళలోకి ...కి కన్నీటితెర ...లేదు.

...గా వస్తువుల్ని ...తే. రేపీపాటికి రక్తం పట్టదూ?" అన్నాడు కొంత నిర్లక్ష్యంగా.

సుజాత ఏమీ అనలేదు. విశ్వానికి కొంత అసంతృప్తిగా ఉంది. "రక్తమూ ఓ వస్తువే సుజా" అన్నాడు. "రేపు తప్పక రిజిస్టర్ మేరేజి చేసుకుందాం అన్నాను కదు, సుజాతా, మరి–" అతను ముగించటం అనవసరం అనుకుని ఆపేశాడు. "మరి డబ్బు కావొద్దా?" అనటం అతనికి ఎందుకో ఇష్టం లేకపోయింది.

సుజాత ఏమీ వింటున్నట్టులేదు. హారన్ ఎన్నిసార్లు మోగించినా ఆమె ఎదురుగా వచ్చే కారును తప్పించుకోలేదు. చప్పున విశ్వం ఆమెని పక్కకి లాగాడు. కాని వెనకనించి చిన్నకారు వస్తూ ఆమెని తప్పుకోబోయి విశ్వాన్ని ఢీ కొంది. ఏక్సిడెంటయింది. ఏం జరిగిందీ అస్పష్టంగా తెలిసి సుజాత కెవ్వుమంది.

* *

రక్తం బాగా పోయింది. కనీసం రెండు లీటర్లు రక్తం అర్జంటుగా ఎక్కించాలి, లేకపోతే ప్రమాదం" అన్నారు డాక్టరు.

'నా రక్తంతీసి ఎక్కించండి డాక్టర్' అంది సుజాత ఆదుర్దాగా, గాద్గదిక స్వరంతో.

సుజాతరక్తం పరీక్షించాడు డాక్టర్. కాని ఆమె రక్తం 'గ్రూపు' వేరు. ఆ మాట డాక్టర్ చెప్పగానే ఆమె ముఖం కళావిహీనమైంది.

'వేరే ఎవరైనా ఉన్నారా ?'

ఎవరున్నారు ? ముసలితల్లి, తన తమ్ముళ్ళూ, చెల్లెళ్ళూ–చిన్నచిన్న పిల్లలు. ఈ భారాన్నంతా ఎలాగో ఈదుకొస్తుంటే, తెప్పకొయ్యలా విశ్వం ఆదుకున్నాడు–ఆర్థికంగా కాకపోయినా, [illegible]డుగా. 'ఎవరూ లేరండీ, డాక్టరుగారూ, మీరే రక్షించాలి'.

ముప్ఫయి అయిదేళ్ళ వయస్సులో [illegible] ఉన్న అంత డాక్టరూ వరి [illegible] అటూ ఇటూ ఊగి 'నేనేం [illegible]గలను. రెండు లీటర్లు వంద [illegible]ంది. ఆ డబ్బు హాస్పి

ల్ కట్టాలి. బీదవాళ్ళు కనుక తగ్గించి ప్పాను' అన్నాడు.

సుజాత హతాశురాలైంది. వంద ా పాయలు ఎక్కణ్ణించి వస్తాయి ? న బతుకు దినదిన గండం.

'డాక్టరుగారూ, దయతలచండి. యన ఇవాళే, ఇంతక్రితమే ఈ ఆసు త్రికే రెండులీటర్లు రక్తం దానం శారు. దయచేసి వారి రక్తం వారికి చ్చివెయ్యండి. మీరిచ్చిన డబ్బు లాగో ఇచ్చివేస్తాను' దీనంగా అడి ంది సుజాత.

డాక్టర్ కొంచెం ఆశ్చర్యంగా ాశాడు. తర్వాత పక్కన ఉన్న నర్స్ పు ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు. "ఎస్ క్టర్. అతను రక్తదానం చేశాడు. ార్డులో చూశాను. ఆమె చెప్పింది జమే' అంది నర్స్.

'ఎప్పుడు చూశావు ?' అన్నాడు క్టర్ కొంచెం కోపంగా. నర్స్ కొం ం తడబడ్డది.

"పేషంట్‌ని చూడగానే గుర్తుపట్టాను. తర్వాత పేరు, వివరాలు చూస్తే సరి పోయింది డాక్టర్' అందామె.

డాక్టర్ ముఖం కరుడుగట్టింది.

"సారీ. మేం రక్తం సప్లైచేస్తే, మా రేటుప్రకారం డబ్బివ్వవలసిందే. నేనేం చేయలేను' అని చరచర డాక్టర్ రూమ్‌కి వెళ్ళిపోయాడు. సుజాత గుండె ఆగిపోయినట్టయింది. విశ్వం అచేతనుడై పడివున్నాడు. త్వరలో రక్తం ఇవ్వక పోతే ప్రాణాపాయం. తనేం చేయాలి? ఎలాగో ఆ డాక్టర్ కాళ్ళు పట్టుకోవాలి.

సుజాత త్వరత్వరగా డాక్టర్ని అను సరించింది. డాక్టర్ గదిలోకి వెళ్ళి తన సీటులో కూర్చున్నాడు. బెల్ కొట్టబోయి ఎదురుగా ప్రత్యక్షమైన సుజాతని చూసి చిరాకుపడి ఆగాడు.

"డాక్టర్‌గారూ ఆయన లేకపోతే నా జీవితం నాశనమైపోతుంది. మా కుటుంబం నిరాధారమైపోతుంది. దయ

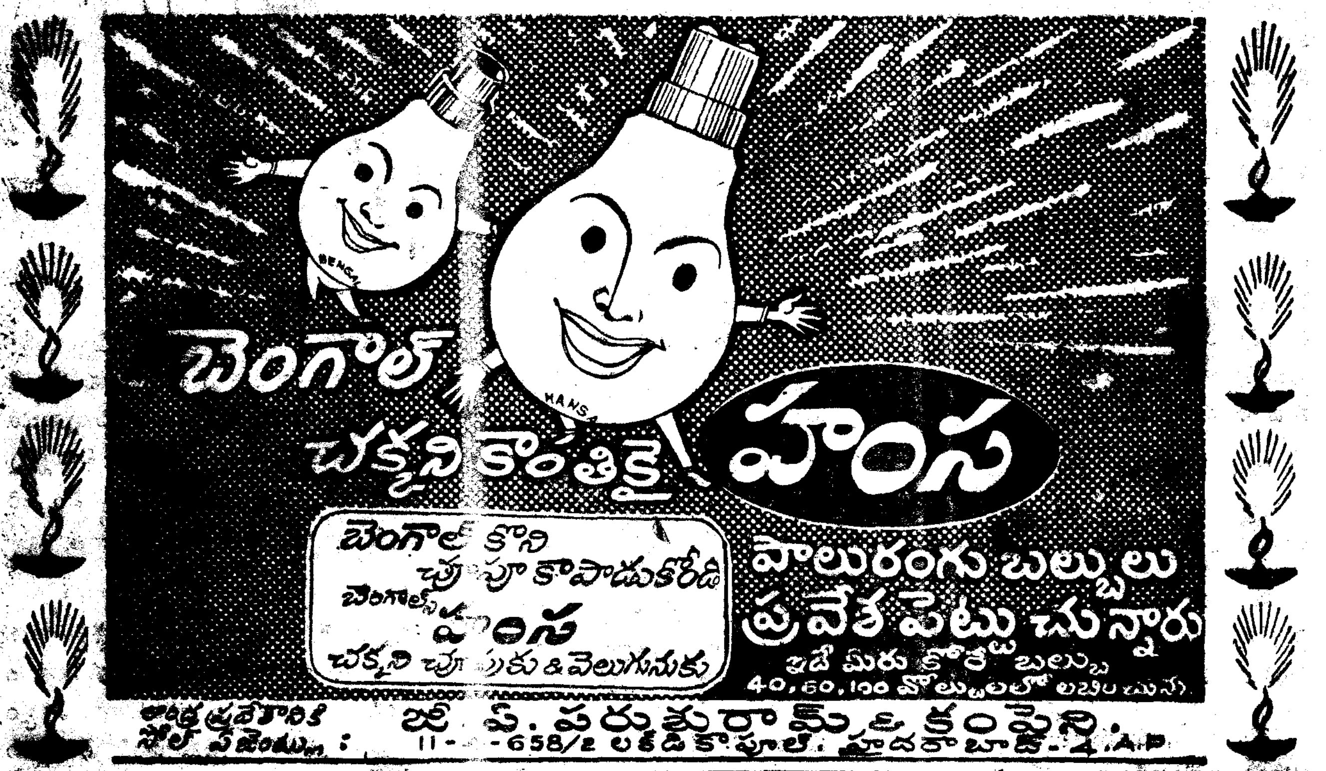

తలచండి' అంది సుజాత బతిమాల కుంటున్నట్టు.

డాక్టర్ ఓక్షణం ఆమెవైపు చూశాడు. పచ్చటి ఆమె వదనానికి ఎర్రబడినకళ్లు వింతసోయగాన్ని చేకూరుస్తున్నాయి జుట్టు గాలిలో నాట్యంచేస్తూ ఆమె ముప్నటి బుగ్గలతో దోబూచులాడుతున్నాయి. 'ఆయన నీకేమవుతాడు' అన్నాడు డాక్టర్.

సుజాత తన పచ్చటిచేతుల్ని అలంకరించిన ఎర్ర ఎర్రటి గాజుల్ని చూసకుంది.

'రేపు మాకు వివాహం జరగవలసిన రోజు' అంది దుఃఖాన్ని ఆపుకుంటూ.

'అరె, ఇంకా నయం' అన్నాడు డాక్టర్. అని నాలుక కరుచుకున్నాడు 'కాని తప్పదమ్మాయ్, వందరూపాయలు ఇవ్వవలసిందే. హాస్పిటల్ రూల్స్.'

'ఎలాగో సహాయంచేస్తే మీ మేలు–'

'నాజేబులోంచి ఇవ్వమంటావా?' అన్నాడు డాక్టర్ ఆమె మాటల్ని మధ్యలోనే తుంచివేస్తూ.

సుజాతకి ఏదో ఆవేశం కలిగింది.

'ఇస్తే మీ ఋణం ఎలాగో తీర్చుకుంటాను తప్పక' అంది వొణికే పెదవుల్తో.

"మాటల్తో పని కాదు. ప్లీజ్ – వెళ్లు నాకు పనుంది. త్వరగా వందరూపాయలు తెస్తే నా పని నేను చేస్తాను."

డాక్టర్ ముఖం చిట్లించుకుని, ఏవో కాగితాలు ముందేసుకున్నాడు.

అనిమేషంగా సుజాత డాక్టర్ వైపు చూసింది. ఆమెకళ్లలో విశ్వం మెదిలాడు. తన కోసం, రక్తం ఇచ్చిన విశ్వం. తన సుఖం కోసం, తన పరువు కోసం, తన ప్రాణం కోసం —

'మీకేమండీ బి. ఏ. క్లాసులో ప్యాసయారు.'

'మీరు డ్రాఫ్టురాసినట్టు ఎవరు రాయగలరండీ.'

"ఎంత నిజాయితీ! ఈ రోజుల్లో మీ లాంటి వాళ్ళుండరండి."

'పెద్ద ఉద్యోగంవస్తే మమ్మల్ని మర్చిపోరూ?'

"ఈ ఉద్యోగం పోతే ఏమండీ, రేపీ పాటికి రాజాలాంటి ఉద్యోగంరాదూ?"

అని అనునయంగా తను మాట్లాడుతుంటే, ఎంత ఆత్మవిశ్వాసంతో, ఎంత ఉత్సాహంలో జలపాతంలా హుషారుగా తిరిగేవాడు. ఆ కళ్ళలో తనంటే ఎంత అభిమానం ఒలికించేవాడు!

'నాకు పనుందని చెప్పానుగదూ' అన్నాడు డాక్టర్ ఆమె కదలక నుంచుని ఉండటం చూసి.

సుజాత మాట్లాడకుండా డాక్టర్‌కి దగ్గరగా వెళ్ళింది. అతను కొంచెం తెల్లబోయాడు. ఆమె నిలువునా వొణికి పోతోంది. ఇంకా దగ్గరగా వెళ్ళింది. కంపించే ఆ ఎర్రటి పెదవుల మీద చిరునవ్వు విరిసింది. డాక్టర్ లేచినుంచున్నాడు. సుజాత కదల్లేదు. ఆమె కళ్ళలోకి చూస్తూడాక్టర్ కొంచెం ముందుకు జరిగాడు. సుజాత తల వంచుకుంది. డాక్టర్ తటాలున ఆమెని దగ్గిరికి లాక్కుని పెదవుల్ని చుంబించాడు. సుజాత చప్పున విడిపించుకుని వెనక్కి జరిగి, డాక్టర్ కళ్ళలోకి నిశితంగా చూసింది. తీవ్రమైన ఉచ్ఛ్వాస నిశ్వాసాలకి ఆమె హృదయం అదిరి అణుచుకోలేని ఆవేగాన్ని ప్రస్ఫుటం చేస్తోంది. డాక్టర్ తత్తర పడ్డాడు.

"సారీ, ప్లీజ్. ఇదిగో ఈ వంద ఆఫీసులో జమకట్టండి. పేషంట్‌కి త్వరలో రక్తం ఇద్దాం" అని ఆమెకి అందుబాటులో బల్ల మీద వందరూపాయల నోటు పడేసి, చరచర స్ప్రింగ్ డోరు తెరుచుకొని గది బయటికి వెళ్ళి డాక్టర్ గట్టిగా అరిచాడు.

'నర్స్ ఆ షరాబ్ బజార్లో ఏక్సిడెంటయిన పేషంట్‌కి త్వరగా బ్లడ్ ఇవ్వాలి. వెంటనే బ్లడ్‌ట్రాన్స్ ఫ్యూజన్ ఆపరేటస్ అరేంజి చెయ్యి.'

సుజాత మనసులో షరాబ్ బజారు బజారంతా గిర్రున తిరిగింది.

'రక్తమూ ఓ వస్తువే సుజా' అన్న విశ్వం మాటలు ఆమె చెవుల్లో మారుమ్రోగాయి.

'అవును, ప్రపంచంలో అన్నీ వస్తువులే. వాటికి ఖరీదుల అట్టముక్కలు అందంగా వేళ్ళాడుతూ ఉంటాయి' అనుకుని సుజాత కన్నీళ్ళతో పెదవుల్ని తుడుచుకుని ఆసుపత్రి ఆఫీసుగదివైపు నడిచింది బరువుగా.

□□□